

06-07-2014 Antonius van Padua

+ Welkom in deze viering die wij zojuist begonnen zijn met een lied van vertrouwen: ‘door U geschapen om uit U te leven; hartslag en adem hebt Gij ons gegeven, land waar wij wonen, licht waarnaar wij streven, oorsprong en toekomst.’ Een lied met een hoog thuisgevoel: waar wij zijn en zoals wij zijn, zijn we thuis. Met hartslag en adem, geborgen in onze oorsprong en toekomst. Elk van ons weet dat wij dit niet altijd zo beleven. Wij zijn niet altijd en overal beziel met zulk een gevoel van vertrouwen. Er zijn tijden van afbraak, tijden dat wij ons vermoeid en ongeborgen voelen. Toch zingen wij ons vertrouwen uit als uiterste belijdenis. Zo doen we steeds opnieuw in de eucharistie. Wij vieren hier thuiskomst door de dood heen. In opperste nood riep Jezus ‘God, mijn God, waarom hebt u mij verlaten?’ Dat is de andere kant. Het gevoel van verlatenheid en thuiskomst strijden met elkaar. Een echo daarvan vinden wij vandaag ook terug in de lezingen. Een juichkreet in de eerste lezing. Een veel bescheidener getuigenis van geborgenheid in de tweede lezing, geborgen onder een juk, maar wel met de belofte dat wij daar rust kunnen vinden voor onze ziel.

Heer ontferm U - Gloria

Gebed

Eeuwige, gij zijt onder ons verschenen als een teken van vrede, zachtmoedig en nederig van hart. Laat ons deel hebben aan die instelling en geef ons een groeiend vertrouwen in U die niet laat varen het werk van Zijn handen. Dat vragen wij U door de bringer van deze boodschap, Jezus, Uw zoon, onze broeder. Amen

Zach. 9:9-10   Matt. 11:25-30

Overweging

Hoe kun je geborgen zijn in een rusteloos leven? Wat moet je doen als je uitgeput bent en onder lasten gebukt gaat? Jezus zegt: neem mijn juk op je schouders en leer van mij. Een wonderlijke raad. Hoe kunnen wij die begrijpen?

Eerst al: wat is een juk eigenlijk? Veel mensen zullen dat niet meer weten. Van plaatjes en foto's uit verre landen kennen wij bijvoorbeeld het schouderjuk: iemand draagt een lange stok over de schouder waar twee emmers water aan hangen. Dit juk leeft voort in uitdrukkingen als ‘leven onder het juk van de bezetter’ of ‘zuchten onder het juk van de slavernij’. Zulk een juk wordt opgelegd, je bent ertoe veroordeeld. Het heeft de betekenis van drukkend en zwaar.

In de tijd van Jezus werd met ‘juk’ meestal niet dit mensen juk bedoeld, maar de balk met twee pasvormen aan de uiteinden. Deze uithollingen pasten op de nek van dieren, bijvoorbeeld ossen, die paarsgewijs voor een voertuig werden ingespannen om een kar of een wagen voort te trekken. Onder dit juk werd vaak een jonge os bij een oudere ervaren os geplaatst om te leren hoe hij moest lopen en stoppen en draaien; hoe hij moest reageren op de bevelen van de voerman of drijver. Het is belangrijk dat dit goed gebeurt wanneer je met zijn tweeën onder een juk loopt, want verkeerde bewegingen van de een doen pijn aan alle twee; het komt aan op goede samenwerking. In de bijbel wordt het beeld van dit soort juk ook wel gebruikt voor een man en een vrouw die samen door het leven willen gaan: zij zijn ook onder één juk gebracht.

In deze zin gebruikt Jezus dit beeld wanneer hij zegt: ‘neem mijn juk op je schouders en leer van mij’. Jezus is een leraar die zijn leerlingen uitnodigt met hem onder zijn juk te komen. Probeer met mij op te lopen, de last samen met mij te trekken. Wees als de jonge os die de ervaren os naast zich weet. Leer van mij. Wat zul je dan leren? Jezus zegt: ‘Ik ben zachtmoedig en nederig van hart’. Opvallend. Is dit de manier om je last te dragen: niet opstandig revolterend, maar in nederigheid en zachtmoedigheid? Kom je daar verder mee als je zware dingen met je meezeult? In de ogen van Jezus wel. Wanneer je zachtmoedig bent, maak je de ander niet kleiner dan hij is. Wanneer je nederig bent, maak je jezelf niet groter dan je bent. Je bent in staat om met een ander onder een juk gaan. Zachtmoedigheid en nederigheid zijn deugden die de werkelijkheid serieus nemen; ze maken de last niet groter en niet kleiner dan ze is. Deze deugden staan voor de kracht om te kunnen zeggen: het is zoals het is, niet mooier en niet lelijker. Ga uit van de werkelijkheid en steun elkaar daarin. Zo kun je samen met anderen lasten dragen. Wetend dat wij onder één juk gebracht zijn, kunnen we op de juiste manier reageren; zodanig dat wij het elkaar niet moeilijker maken dan nodig is. Wees nederig en zachtmoedig; houd gelijke tred en je wordt beloond: ‘Je zult rust vinden voor je ziel, want mijn juk is zacht en mijn last licht.’

Jezus zegt deze dingen tegen mensen die uitgeput zijn en onder lasten gebukt gaan. Hij nodigt hen uit bij hem te komen en met hem onder één juk te gaan en te leren van zijn zachtmoedigheid en nederigheid. De zachtmoedige drukt een medemens niet in een sjabloon, maakt geen beelden, geeft vrijheid aan de ander om te zijn die hij is. De nederige kent zijn eigen plaats, is er niet op uit nutteloos alsmaar harder te lopen. Hij kan een last dragen, samen met een ander. Zo vindt hij rust voor zijn ziel.